

Nieuwsbrief AR Updates - Nummer 10, 2008

Nummer 10, 2008

Redactie: prof. mr. dr. A.R. Houweling, mr. L. Kirkpatrick, mr. M. Assenberg van Eijssen, mr. R. van Hemert, mr. P.H. de Jongh, mr. C.P. Kuijer, mr. drs. T.J. Post, I.J. Schipper, mr. S.A. Slootweg, mr. V. Twilt, mr. R.R.T. van de Ven en mr. S. Wiersma-Helal.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHLEE:2008:BC8179](#) 12-03-2008

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHLEE:2008:BC8170](#) 12-03-2008

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2008:BC8011](#) 11-03-2008

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2008:BC8010](#) 11-03-2008

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2008:BC7915](#) 11-03-2008

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2008:BC7906](#) 11-03-2008

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2008:BC6601](#) 11-03-2008

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2008:BD5653](#) 11-03-2008

Rechtbank

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBMAA:2008:BC7369](#) 12-03-2008

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBBRE:2008:BC7013](#) 12-03-2008

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBBRE:2008:BC6867](#) 12-03-2008

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBZLY:2008:BD4413](#) 12-03-2008

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBLEE:2008:BC8208](#) 11-03-2008

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBHAA:2008:BC7024](#) 10-03-2008

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBDOR:2008:BC6319](#) 10-03-2008

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBUTR:2008:BC6990](#) 08-03-2008

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBDOR:2008:BC7458](#) 05-03-2008

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBMAA:2008:BC6633](#) 05-03-2008

Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBHAA:2008:BC6462 05-03-2008

Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBLEE:2008:BD3712 05-03-2008

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBMID:2008:BD2440 05-03-2008

RECHTSPRAAK

Kern

Eiser is tot 21 april 2006 in dienst geweest bij STAABO. Op de arbeidsovereenkomst van eiser is steeds de algemeen verbindendverklarde CAO voor de Bouwnijverheid van toepassing geweest. In die CAO staat dat de werknemer aanspraak kan maken op vergoeding voor gemaakte reizen voor woon-werkverkeer en op een chauffeurstoelage, een en ander onder de voorwaarden als in die bepaling(en) nader geduid. Werknemer vordert thans nakoming van deze bepaling.

Volgens werkgever hebben werknemer en werkgever afgesproken dat werknemer gezien zijn privé situatie meer kilometers mocht maken (waardoor hij meer kilometervergoeding kreeg), maar dat hij dan geen reizen mocht declareren. Deze afspraak is nooit schriftelijk aangegaan.

De kantonrechter oordeelt dat het recht op uitbetaling van gemaakte reizen (niet de kilometers) grotendeels verwerkt aangezien de werknemer heeft ingestemd met de afspraak dat deze niet werden vergoed omdat er voor de werkgever geen noodzaak was hem die uren te laten maken en hij profiteerde van een betere regeling; die afspraak weliswaar in strijd was met de cao, maar dit aan partijen bekend was en de werknemer nimmer aanspraak heeft gemaakt op uitbetaling van die uren, maar ze wel is blijven maken, om ze eerst geruime tijd na het einde van de arbeidsovereenkomst te gaan opvorderen. Werkgever desondanks gehouden tot enige vergoeding omdat zij er niet op kon vertrouwen dat werknemer nooit op de gemaakte afspraak zou terugkomen.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 12-03-2008

ECLI: ECLI:NL:RBBRE:2008:BC7013

Zaaknummer: 454581 cv 07-5392

Wetsartikelen: 3 jo. 4 AVV

RECHTSPRAAK

Kern

Partijen zijn het er over eens dat voor het antwoord op de vraag welk peiljaar moet worden aangehouden, (de uitleg van) het pensioenreglement doorslaggevend is. Zij beroepen zich ook op dat reglement. Volgens geïntimeerde is op de uitleg van het reglement de zogenaamde CAO-norm van toepassing. Het hof volgt hem daarin niet zonder meer. Het gaat hier niet om de uitleg van bepalingen uit een pensioenreglement in de verhouding tussen een werknemer en de pensioenuitvoerder, in welke verhouding in beginsel dient te worden uitgegaan van toepassing van de CAO norm, maar om een uitleg van het reglement in de verhouding tussen werkgever en werknemer in een situatie dat het pensioenreglement, door een verwijzing naar dat reglement in het arbeidscontract, in de arbeidsovereenkomst is geïncorporeerd. In een dergelijke situatie ligt het eerder voor de hand aansluiting te zoeken bij de Haviltexnorm (vergelijk HR 9 juli 2004, NJ 2005, 496).

Uit het arrest van de Hoge Raad van 20 februari 2004, NJ 2005, 493, dat betrekking had op de uitleg van een pensioenreglement in de verhouding werknemer - pensioenuitvoerder, volgt echter dat tussen de CAO-norm en de Haviltexnorm geen tegenstelling, maar een vloeiende overgang bestaat. Bij de uitleg van een schriftelijk contract zijn telkens alle omstandigheden van het concrete geval, gewaardeerd naar hetgeen de maatstaven van redelijkheid en billijkheid meebrengen, van doorslaggevende betekenis. De uitleg dient dan ook niet plaats te vinden op grond van alleen maar de taalkundige betekenis van de bewoordingen waarin het contract is gesteld, zij het dat in praktisch opzicht deze bewoordingen, gelezen in de context van het geschrift als geheel, in het maatschappelijk verkeer normaal gesproken vaak wel van grote betekenis zijn.

Voor de uitleg van de relevante bepalingen uit het pensioenreglement in de verhouding tussen geïntimeerde en de maatschap betekent hetgeen hiervoor is overwogen dat grote betekenis toekomt aan de betekenis die naar objectieve maatstaven volgt uit de bewoordingen van het reglement, waarbij ook acht geslagen moet worden op de aard en strekking van de desbetreffende bepalingen, de elders in het reglement gebruikte formuleringen en op de aannemelijkheid en redelijkheid van de rechtsgevolgen waartoe de mogelijke interpretaties zouden leiden. Daarbij is van belang dat gesteld noch gebleken is dat geïntimeerde en de

maatschap zich jegens elkaar hebben uitgelaten over de tekst van het pensioenreglement, dat geïntimeerde niet bij de totstandkoming van het reglement betrokken is geweest en dat het reglement ook bedoeld is om toegepast te worden in andere overeenkomsten dan die tussen de maatschap en geïntimeerde.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 12-03-2008

ECLI: ECLI:NL:GHLEE:2008:BC8170

Zaaknummer: 0600448

RECHTSPRAAK

Kern

Onderaannemer heeft twee vreemdelingen zonder werkvergunning en met valse id-papieren aan het werk. Opdrachtgevers en aannemer A. krijgen fikse boetes. A vordert deze terug van onderaannemer. Voorop heeft hier te staan dat het systeem van deze wetgeving met zich meebrengt dat iedere schakel in de keten van onderaannemers tot principaal bij overtreding van de betreffende bepalingen uit de WAV en de WID uit dien hoofde wordt geconfronteerd met forse boetes, die in dit geval ook daadwerkelijk aan alle betrokkenen zijn opgelegd.

Blijkens de memorie van toelichting (Kamerstukken II, 1993/1994, 23 574, nr. 3, blz. 13) bij de artikelen 1 en 2 WAV is diegene die een vreemdeling feitelijk arbeid laat verrichten vergunningplichtig werkgever en is deze werkgever te allen tijde verantwoordelijk voor en aanspreekbaar op het al dan niet aanwezig zijn van de benodigde tewerkstellingsvergunning. Of sprake is van een arbeidsovereenkomst of gezagsverhouding is daarbij niet relevant. Het feit dat in opdracht of ten dienste van een werkgever arbeid wordt verricht is voor het feitelijk werkgeverschap reeds voldoende, aldus de memorie van antwoord (Kamerstukken II, 1993/1994, 23 574, nr. 5, blz. 2). Naar vaste (bestuursrechtelijke) jurisprudentie is instemming met, respectievelijk wetenschap van, de arbeid voor de kwalificatie als werkgever in de zin van de WAV niet vereist.

Tegen deze boetes is in het onderhavige geval tevergeefs bezwaar gemaakt en daartegen is klaarblijkelijk ook geen beroep ingesteld. De conclusie is derhalve dat de respectievelijke bedrijven ieder voor zich de onderhavige (bestuursrechtelijke) boetes onherroepelijk verschuldigd zijn geworden. Dit zo zijnde valt - behoudens een andersluidende contractuele regeling op dit punt - niet in te zien op grond waarvan de ene schakel in de keten (een) dergelijke boete(s) feitelijk, op welke wijze dan ook, zou kunnen 'doorbelasten' aan de volgende: een dergelijke opvatting mist met andere woorden (ook) steun in het (civiele) recht.

Naar het oordeel van de rechtbank kan A niet worden gevolgd in haar stelling dat - ook als de algemene voorwaarden waar zij zich op beroept geen onderdeel van de overeenkomst tussen partijen deel uitmaken - gedaagde draagplichtig voor de door haar in deze procedure gevorderde schade zou zijn.

Ten tijde van het opstellen van de AR Update werkte de link naar rechtspraak.nl niet meer ten aanzien van de nummers 26-30. Zodra dit manco is verholpen, zend ik de kernsamenvattingen nogmaals.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 12-03-2008

ECLI: ECLI:NL:RBZLY:2008:BD4413

Zaaknummer: 126540/HA ZA 06-1411

Wetsartikelen: 6:162 BW en WAV

RECHTSPRAAK

Kern

Werknemer heeft een pensioenregeling, zijnde een eindloonregeling, waarin vanaf 1 januari 2003 wegens gewijzigde wetgeving geen pensioen meer opgebouwd mag worden over de provisie en maximering van de werkgeversbijdrage niet langer is toegestaan. Werkgever heeft de pensioenregeling van de werknemer derhalve op voornoemde twee punten aangepast. Van een onbevoegde eenzijdige aanpassing van de pensioenregeling door de werkgever is geen sprake, nu de werknemer zelf stelt dat hij gehouden was deze aanpassingen te aanvaarden en zich daaraan gebonden acht, ook al heeft hij bij wijze van protest tevens bezwaren geuit die hij in de aangepaste pensioenregeling ziet. De werknemer heeft (de omvang van) het nadeel dat hij door de gewijzigde pensioenregeling zou leiden onvoldoende inzichtelijk gemaakt en onvoldoende gemotiveerd weersproken dat hij zonder de wijzigingen in de pensioenregeling, ook lagere pensioenaanspraken zou hebben bereikt, zodat - mede gelet op de (geringe) omvang van het door de werkgever gestelde nadeel - niet geconcludeerd kan worden dat de gevolgen van de wijzigingen in de pensioenregeling voor de werknemer naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar zouden zijn. De werkgever is niet gehouden om het nadeel van de fiscaal noodzakelijke wijzigingen in de pensioenregeling te compenseren, nu de werknemer de door de werkgever diverse geboden alternatieven om middels een nieuwe pensioenregeling pensioen op te bouwen over de provisie niet heeft aanvaard. Volgt afwijzing van de vorderingen van de werknemer m.b.t. diens pensioenregeling. Werknemer vordert voorts vakantiebijslag over provisie; werkgever stelt daarover geen vakantiebijslag verschuldigd te zijn. De wet bepaalt dat onder het in geld vastgestelde loon uit hoofde van de dienstbetrekking, tevens provisie dient te worden begrepen. De werkgever is gehouden om 8% vakantiebijslag over de provisie te betalen, de bepalingen in de betreffende CAO ontheffen de werkgever niet van deze verplichting. Er is evenmin sprake van rechtsverwerking. Volgt toewijzing van de vordering van de werknemer.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 12-03-2008

ECLI: ECLI:NL:RBBRE:2008:BC6867

Zaaknummer: 460748 cv 07-5726

Wetsartikelen: 7:611 BW, 7:613 BW en 15 WML

RECHTSPRAAK

Kern

Ontslag uit langdurig dienstverband van laaggeschoolde werknemer niet kennelijk onredelijk bij economische noodzaak werkgever. Arbeidsongeval: gefixeerde vergoeding op grond van de CAO Bouwnijverheid toegewezen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 12-03-2008

ECLI: ECLI:NL:RBMAA:2008:BC7369

Zaaknummer: 257537 CV EXPL 07-1629

Wetsartikelen: 7:681 BW en 7:658 BW

RECHTSPRAAK

Kern

Op grond van de CAO voor het Stucadoors- Afbouw- en Terrazzobedrijf treedt een werknemer in beginsel op basis van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd in dienst. Van deze hoofdregel kan slechts bij schriftelijke overeenkomst worden afgeweken. Werknemer is volgens zijn zeggen de tweede arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd niet schriftelijk aangegaan. Derhalve is hij werkzaam op basis van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd.

Volgens werkgever geldt 10 CAO niet voor voortgezette arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd. Het hof oordeelt dat werkgever tegen dit standpunt niet heeft geappelleerd waardoor de grief faalt. Ten overvloede merkt het hof op dat op grond van de cao-norm uitleg, artikel 10 CAO niet kan worden uitgelegd op de wijze zoals werkgever dat thans doet.

Het feit dat werkgever kan bewijzen dat hij het contract heeft verzonden, bewijst voorts nog niet dat werknemer het contract ook heeft ontvangen. Volgt toewijzing van de vordering van werknemer.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 12-03-2008

ECLI: ECLI:NL:GHLEE:2008:BC8179

Zaaknummer: 0600557

Wetsartikelen: 10 CAO voor het Stucadoors- Afbouw- en Terrazzobedrijf

RECHTSPRAAK

Kern

Werknemer is op 7 augustus 2001 arbeidsongeschikt geworden wegens ziekte. Op 15 maart 2002 is werknemer overleden. Over de periode van 1 augustus 2001 tot 15 maart 2002 heeft werkgever geen loon aan werknemer betaald. De erven van werknemer vorderen thans loon. Werkgever stelt dat werknemer geen aanspraak heeft op loon tijdens zijn (langdurige) arbeidsongeschiktheid, omdat is afgesproken dat werknemer tijdens een eventueel verblijf in Nieuw-Zeeland geen loon zou ontvangen. Het was - volgens werkgever - op verzoek van werknemer om van artikel 7:629 BW af te wijken. Zodoende zou een eventueel lang(er) verblijf geen gevolgen hebben voor zijn arbeidsverhouding en werd hij hiervoor beloond in een hoger salaris. Er was dus geen afwijking ten nadele, maar ten voordele van werknemer.

Het hof verwerpt die stelling. Niet is gesteld of gebleken dat aangaande loon tijdens ziekte een (uitdrukkelijke) afspraak tussen partijen is gemaakt. Een dergelijke afspraak zou overigens in strijd zijn geweest met artikel 7:629 BW waarin is bepaald dat een arbeidsongeschikte werknemer recht op 70% van zijn loon behoudt gedurende het in lid 1 van dat artikel genoemde tijdvak.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 11-03-2008

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2008:BC8011

Zaaknummer: HD 103.003.335

Wetsartikelen: 7:629 lid 9 BW

RECHTSPRAAK

Kern

Rapport van werkgever waarin fraude wordt toegelicht is door werknemer niet gemotiveerd weersproken. Hierdoor faalt het beroep op afwezigheid van opzet/bewuste roekeloosheid van werknemer. Verweer van werknemer dat hij daartoe vanwege psychische problemen niet in staat was, wordt afgewezen, nu werknemer dat op geen enkele wijze toelicht. Volgt bekrachtiging vonnis kantonrechter.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 11-03-2008

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2008:BC6601

Zaaknummer: HD 103.003.803 (C200600895)

Wetsartikelen: 7:661 BW

RECHTSPRAAK

Kern

Werknemer heeft in eerste aanleg gevorderd werkgever te veroordelen tot vergoeding van een schadevergoeding ex art. 7:681 lid 1 BW ad € 48.083,19 bruto. Kantonrechter heeft bij vonnis waarvan beroep de vordering toegewezen. Hof oordeelt dat de arbeidsovereenkomst is opgezegd onder opgave van een voorgewende of valse reden (ontruiming van tankstation van werknemer). Reeds om die reden is de opzegging door werkgever kennelijk onredelijk. Voorts acht het hof, alle omstandigheden in aanmerking genomen, de door de kantonrechter toegekende schadevergoeding billijk. Volgt bekrachtiging van het bestreden vonnis.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 11-03-2008

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2008:BC7915

Zaaknummer: HD 103.003.933

Wetsartikelen: 7:681 BW

RECHTSPRAAK

Kern

Werkneemster zou door overgang van (een deel van) de onderneming (afdeling reizen van de Rabobank), op den duur een nadelige wijziging van haar arbeidsvoorwaarden hebben ondervonden. Werkneemster heeft van de mogelijkheid om bij Rabobank in dienst te blijven, gebruik gemaakt. Rabobank heeft getracht een passende functie voor haar te vinden via een outplacementbureau, echter zonder succes. De gevolgen zijn voor werkneemster te ernstig, mede gelet op haar leeftijd (52 jaar) en op haar eenzijdige arbeidsverleden. In dit bijzondere geval (het niet willen garanderen van ongewijzigde handhaving van werkneemsters arbeidsvoorwaarden na de overgang van onderneming, waardoor werkneemster bij Rabobank is gebleven) wordt bij de bepaling van de schadevergoeding aansluiting gezocht bij de kantonrechterformule, met toepassing van correctiefactor 1. De kosten van outplacement en het loon over de periode van non-activiteit van werkneemster strekken daarop in mindering.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 11-03-2008

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2008:BC8010

Zaaknummer: HD 103.003.438

Wetsartikelen: 7:681 BW en 7:662 BW

RECHTSPRAAK

Kern

Werknemer wordt op staande voet ontslagen nadat een aantal werkincidenten hebben plaatsgevonden. Werknemer doet afstand van het beroep op nietigheid van het ontslag op staande voet om vervolgens zich te beroepen op de onregelmatigheid van het ontslag en/of op de kennelijke onredelijkheid daarvan. Het gevolg van deze “switch” is dat de bewijslast die eerder bij de werkgever lag, nu bij de werknemer komt te liggen. Hij moet aantonen dat er geen sprake is geweest van een dringende reden. Werknemer slaagt niet in dit beroep. De vordering tot schadevergoeding wordt derhalve afgewezen.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 11-03-2008

ECLI: ECLI:NL:RBL EE:2008:BC8208

Zaaknummer: 206162\CV EXPL 06-6019

Wetsartikelen: 7:677 BW en 7:681 BW

RECHTSPRAAK

Kern

Bekrachtiging vonnis gewezen in eerste aanleg, waarin ontslag op staande voet van werknemer nietig werd geoordeeld omdat dit gelet op de door werknemer gemaakte fout (tijdens het lossen van een vrachtauto slepen van een tros vlees over de laadbodem van een vrachtauto) een te zwaar middel is. Dat werknemer in 2005 en in 2007 ook al eens de hygiënevoorschriften heeft overtreden, of bijna heeft overtreden, leidt niet tot een ander oordeel. De overtreding van 2005 is van een andere aard en werknemer is hiervoor gestraft middels een overplaatsing naar een andere afdeling. Het hof acht deze incidenten in de gegeven omstandigheden noch op zichzelf, noch in samenhang met het incident van 3 juli 2007 voldoende om het ontslag te rechtvaardigen. Opgelegde dwangsom in verband met wedertewerkstelling gemaximeerd.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 11-03-2008

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2008:BD5653

Zaaknummer: HD 103.005.503

Wetsartikelen: 7:677 BW en 7:682 BW

RECHTSPRAAK

Kern

Werknemer vordert in eerste aanleg een verklaring voor recht dat werkgever jegens hem aansprakelijk is voor de gevolgen van het aan hem (werknemer) overkomen bedrijfsongeval, op grond waarvan werkgever aan werknemer een schadevergoeding dient te betalen. Kantonrechter wijst vordering af. Hof overweegt dat er in rechte van moet worden uitgegaan dat werknemer in de uitoefening van zijn werkzaamheden bij werkgever schade heeft geleden, waarbij in het midden kan blijven of het arbeidsongeval al dan niet tot volledige arbeidsongeschiktheid van werknemer heeft geleid. Hof laat werkgever vervolgens toe te bewijzen dat zij jegens werknemer heeft voldaan aan de op haar rustende zorgplicht ten aanzien van de concrete werksituatie waarin het ongeval zich heeft voorgedaan.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 11-03-2008

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2008:BC7906

Zaaknummer: HD 103.002.322

Wetsartikelen: 7:658 lid 2 BW

RECHTSPRAAK

Kern

Eiser is door zijn werkgever wegens disfunctioneren uit zijn functie van souschefkok ontheven en (met behoud van het salaris van souschefkok) aangesteld in de functie van zelfstandig werkend kok. Eiser vordert in kort geding wedertewerkstelling als souschefkok. Naar het voorlopig oordeel van de kantonrechter is genoegzaam komen vast te staan dat eiser tekortgeschoten is als souschefkok en voorts dat de werkgever een zodanig zwaarwichtig belang heeft bij de functiewijziging, dat het belang van eiser dat door de wijziging zou worden geschaad, daarvoor naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid moet wijken.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 10-03-2008

ECLI: ECLI:NL:RBHAA:2008:BC7024

Zaaknummer: 374413/VV EXPL 08-45

Wetsartikelen: 7:613 BW

RECHTSPRAAK

Kern

Reglement secundaire arbeidsvoorwaarden werkgever geeft in afwijking van CAO aan dat per gewerkte dag twee uur reistijd wordt vergoed, ongeacht de werkelijke reistijd. Volgens CAO wordt reizen binnen werktijd niet vergoed. Gedeeltelijk arbeidsongeschikte werknemer werkt vier uur per dag. Werkgever, zich beroepend op CAO, kent maar één uur reistijdvergoeding toe, omdat werknemer binnen normale werkdag terugreist. Kantonrechter wijst twee uur reistijdvergoeding toe op grond van letterlijke uitleg reglement. Toekenning wordt ook niet als onredelijk beschouwd, omdat de vergoeding wordt toegekend voor het ongemak van reizen buiten gewerkte uren, zoals werkgever zelf stelt, en in casu voor de gedeeltelijk arbeidsongeschikte werknemer dat ongemak even groot is na een werkdag van vier uur.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 10-03-2008

ECLI: ECLI:NL:RBDOR:2008:BC6319

Zaaknummer: 202183 CV EXPL 07-1235

RECHTSPRAAK

Kern

Door politiebonden aangezegde collectieve acties tijdens de voetbalwedstrijden in de Eredivisie die op 9 maart 2008 zullen worden gespeeld, waaronder de wedstrijd PSV-AJAX, zijn gedekt door artikel 6 lid 4 ESH. De procedureregels zijn niet veronachtzaamd. Geen sprake van een beperking op het grondrecht om collectief actie te voeren. De zwaarwegende belangen van de politie(bonden) prevaleren boven de financiële en sportieve belangen van AJAX.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 08-03-2008

ECLI: ECLI:NL:RBUTR:2008:BC6990

Zaaknummer: 245585 KG ZA 08-263

Wetsartikelen: 6 lid 4 ESH en G ESH

RECHTSPRAAK

Kern

De kern van het geschil tussen partijen wordt gevormd door hun verschil van inzicht over de uitleg van het bepaalde bij artikel 5.7 van het Sociaal Plan: “De medewerker die de OC-brief heeft ontvangen en die zijn dienstverband op eigen verzoek opzegt vóór de datum waarop zijn OC-status ingaat, ontvangt van de ANWB een vertrekpremie.”

ANWB heeft betoogd dat artikel 5.7 lid 1 van het Sociaal Plan aldus moet worden uitgelegd dat de medewerker recht heeft op de vertrekpremie indien de medewerker de OC-brief heeft ontvangen voordat hij/zij het dienstverband opzegt. Werkneemster heeft zich erop beroepen dat dit niet letterlijk in de formulering is opgenomen. Zij stelt daarom dat zij in aanmerking komt voor de vertrekpremie, omdat zij de OC-brief heeft ontvangen en heeft opgezegd voor de datum waarop de OC-status ingaat.

De kantonrechter overweegt dat voor de uitleg van het sociaal plan de cao-norm van toepassing is. De uitleg die ANWB aan de onderhavige bepaling geeft, te weten: dat eerst de OC-brief moet zijn ontvangen voordat de dienstbetrekking door de werknemer wordt opgezegd, is op grond van wat onder 10. is overwogen, naar het oordeel van de kantonrechter het meest in overeenstemming met de ratio van het onderhavige Sociaal Plan, de redelijkheid van (de uitkomst van) de verschillende uitleg die partijen voorstaan en de mate waarin die uitleg past binnen het systeem van het Sociaal Plan, waarvan de onderhavige bepaling deel uitmaakt, als geheel.

Niettemin is de kantonrechter van oordeel dat ten opzichte van werknemer deze uitleg van de onderhavige bepaling niet overeenstemt met de redelijkheid. In casu komt werknemer een beroep op de hardheidsclausule toe.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 05-03-2008

ECLI: ECLI:NL:RBHAA:2008:BC6462

Zaaknummer: 363714/CV EXPL 07-10199

RECHTSPRAAK

Kern

Tijdens opzegtermijn van door curator van failliete onderneming opgezegde arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd zegt werknemer rechtsgeldig op en treedt in dienst bij opvolgend werkgever op contract voor 12 maanden, gevolgd door contract voor 25 weken. Werkgever beschouwt overeenkomst nadien als van rechtswege geëindigd. Gelet op duur dienstverband voor onbepaalde tijd van 27 jaar is eerste overeenkomst voor bepaalde tijd ingevolge art. 7:668a lid 2 BW geconverteerd in overeenkomst voor onbepaalde tijd.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 05-03-2008

ECLI: ECLI:NL:RBDOR:2008:BC7458

Zaaknummer: 209033 VV EXPL 08-5

Wetsartikelen: 7:668a lid 1 en lid 2 BW

RECHTSPRAAK

Kern

Beoordeeld dient te worden of Linisol een collectieve ongevallenverzekering heeft afgesloten ten behoeve van haar werknemers of een (ziekte)verzuimverzekering ten behoeve van haarzelf. Daarmee hangt samen de vraag aan wie de door Interpolis gedane uitkering / betaling toekomt.

De kantonrechter is met werknemer van oordeel dat de werkgever ten behoeve van haar werknemers een collectieve ongevallenverzekering bij Interpolis heeft afgesloten, zodat het door Interpolis uitgekeerde bedrag toekomt aan werknemer. De kantonrechter deelt het standpunt van werkgever niet dat de verzekering gezien moet worden als een verzuimverzekering, omdat uit het verzekeringsbewijs en de voorwaarden niet blijkt dat werkgever zich heeft verzekerd tegen financiële verzuimrisico's.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 05-03-2008

ECLI: ECLI:NL:RBMAA:2008:BC6633

Zaaknummer: 258514 CV EXPL 07-3517

RECHTSPRAAK

Kern

Het UWV heeft eiser een AAW/WAO-uitkering toegekend naar een mate van arbeidsongeschiktheid van 80-100%. Bij beslissing van 22 november 1979 heeft het UWV de AAW/WAO-uitkering van eiser met ingang van 1 december 1979 ingetrokken. Bij beslissing van 31 oktober 1997 is het UWV teruggekomen op zijn beslissing van 22 november 1979. De AAW/WAO-uitkering dient volgens de herziene beslissing op en na 1 december 1979 onveranderd te worden berekend naar een mate van arbeidsongeschiktheid van 80-100%. Het UWV heeft eiser de AAW/WAO-uitkering, vermeerderd met de wettelijke rente, alsnog betaald.

Eiser vordert schadevergoeding wegens gederfde en nog te derven (im)materiële schade. Het UWV meent dat de vordering van eiser is verjaard.

De kantonrechter oordeelt als volgt. Partijen twisten primair over het feit of de vordering is verjaard. Een rechtsvordering verjaart in ieder geval door verloop van twintig jaren na de gebeurtenis waardoor de schade is veroorzaakt. In de onderhavige zaak is de gestelde schade ontstaan door het nemen van de onrechtmatig gebleken beslissing. De herziening van de beslissing op 31 oktober 1997 maakt dat de oorspronkelijke beslissing van 22 november 1979 van aanvang af onrechtmatig is. De genoemde verjaringstermijn eindigt dan ook op 22 november 1999. Eiser heeft het UWV eerst op 8 november 2001 aansprakelijk gesteld voor de geleden en te lijden schade. Nu deze aansprakelijkstelling na het verstrijken van de verjaringstermijn van twintig jaar heeft plaatsgevonden, is de vordering verjaard.

De verjaringstermijn van twintig jaar heeft een objectief en in beginsel absoluut karakter. Anders dan de verjaringstermijn van vijf jaar is deze verjaringstermijn niet afhankelijk van de opeisbaarheid van de vordering.

Vordering van eiser wordt afgewezen.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 05-03-2008

ECLI: ECLI:NL:RBMID:2008:BD2440

Zaaknummer: 42258/HA ZA 04-107

Wetsartikelen: 3:310 BW

RECHTSPRAAK

Kern

Op grond van artikel 7:658 lid 2 BW is gedaagde aansprakelijk voor de door eiseres als gevolg van blootstelling aan PPD en mercapto geleden schade (kapperseczeem), nu de schade is ontstaan in de uitoefening van de werkzaamheden van eiseres bij gedaagde, met dien verstande dat gedaagde zich van die aansprakelijkheid kan bevrijden door te stellen en zonodig te bewijzen dat hij de maatregelen heeft getroffen die redelijkerwijs nodig waren om te voorkomen dat eiseres als gevolg van die blootstelling schade zou lijden. Dit houdt in dat gedaagde in ieder geval die veiligheidsmaatregelen diende te treffen welke vereist waren met het oog op de aan het werken met haarkleurproducten en handschoenen verbonden gevaren die hem bekend waren of behoorden te zijn, te weten:

- het gebruik van beschermende handcrèmes;
- handen reinigen zonder zeep en goed afdrogen met een schone handdoek;
- geen sieraden dragen tijdens het werk;
- taakroulatie zodat per medewerker de natte handelingen worden verdeeld;
- vermindering van contaminatie met PPD, afkomstig van de haarverf, door aanpassingen van de inrichting en het interieur en door frequent grondig schoonmaken van de salon;
- het voorkomen van verontreiniging van de buitenkant van de tube haarverf;
- het inrichten van een aparte chemiehoek in de kapsalon (sinds 2005 als verplichting opgenomen in het arboconvenant).

Deze maatregelen zijn, gegeven de bekendheid met de gezondheidseffecten van de blootstelling aan PPD en mercapto, zozeer voor de handliggend dat het treffen er van zonder meer tot de zorgplicht van gedaagde gerekend moet worden, ook wanneer één of meer van die maatregelen pas in een later stadium met zoveel woorden zijn beschreven c.q. voorgeschreven in bijvoorbeeld folders of het reeds genoemde Arboconvenant. Gedaagde heeft onvoldoende maatregelen getroffen. Volgt verwijzing naar de schadestaatprocedure.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 05-03-2008

ECLI: ECLI:NL:RBL EE:2008:BD3712

Zaaknummer: 177340\CV EXPL 05-4316

Wetsartikelen: 7:658 BW